

Kovács Újszászy Péter

EGY VARRÁSNYI ANYA

*„a gyerek hiányát úgy öleled,
mint belső udvarukat a bérházsorok”
(Izsó Zita: Házi áldás)*

A fények megvilágítják a kitömött őzgidát.
A lövedék helyét keresed,
de a pettyek ragyogása érintetlen.

Nyári esteken a hálóing alá nyúlsz,
kitapogatsz a heget,
és nem félsz, hogy az állatkölyök
üveg szemével a sebhelyre láthat.
A szakítás erejét érzed bőrödön,
az eltávolított méhet.
Ujjbegyeddel látod a varrás nyomait.
Az axolotl halálán sírtál legutóbb.
Kilenc éve.

PIPÁZÓ FIÚ

*„örült napsütésben én
aki mindig fázom
reszket körülöttem a nyár is”
(Lőrincz P. Gabriella: Indiánnnyár)*

Lakókocsid előtt pipázol,
A füst felmelegíti a szád,
derekadig mégsem jut el az áramlat.
A falevelek besodródznak a jármű alá,
szúnyograj zümmög, ez változatlan.
Ma is irigyled apádat,

vastag bőrét nem lékelték meg a rovarok.
Pokróc alá bújsz,
egy kisiút juttat eszedbe.
Színtelenül fekszik a lakóbusz priccsén.
Hidegrázás. Apja józan.
Káromkodik két borogatás között,
gyógyszerekre költ.
A láz átterjed a székre.
Felejtessz, hogy a vacogás megszűnhessen.